Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

De ce diavolul îi lasă în pace pe unii

Un judecător stimat, din Virginia, avea un slujitor negru, temător de Dumnezeu, care, deoarece știa să se poarte cu caii, trebuia de multe ori să-și ducă stăpânul la procese. Harry era un creștin simplu, care nu se sfia să depună o mărturie în fața stăpânului său pământesc despre Domnul său din cer, ori de câte ori judecătorul - ceea ce făcea cu predilecție - intra într-o discuție cu el.

O dată, la o asemenea ocazie, Harry a mărturisit trist, ce creștin slab era el și cum diavolul îl ispitește așa de des și se străduia să-l aducă la cădere. Judecătorul a zâmbit. „Ce?" a spus el, „diavolul se ocupă așa de mult de tine, cu toate că tu ești un om așa de evlavios? La mine este altfel. Eu nu sunt prea credincios, cu toate acestea, pe mine mă lasă în pace."

„Sunteți foarte sigur, domnule, că nu vă pândește?", a întrebat Harry gânditor.

„Da, foarte sigur", a răspuns judecătorul. „El nu mi-a făcut încă nici cel mai mic necaz. De aceea nici nu știu dacă există cu adevărat un diavol."

„Eu știu foarte sigur că există", a răspuns Harry, „și adesea mă pune chiar prea tare pe jăratic."

Câteva zile mai târziu, când cei doi se aflau în drum spre casă, judecătorul a pus să se oprească trăsura, ca să împuște rațe sălbatice la un pârâu. În acest scop s-a furișat pe malul pârâului, s-a ascuns în tufiș și a împușcat cu archebuza lui hodorogită două sau trei rațe, în timp ce tot atâtea au fost rănite. Apoi a aruncat archebuza și a pus mâna pe o bâtă, ca să omoare păsările rănite, în timp ce pe cele moarte le-a lăsat să zacă nebăgate în seamă.

Harry observase atent vânătoarea de pe capra lui. După ce judecătorul urcase iar și își pusese prada la adăpost, un zâmbet a trecut peste fața neagră a vizitiului.

„Domnule", a spus el, „cum pleoscăiați așa prin apă după rațele rănite, mi-a devenit limpede de ce diavolul mă încolțește pe mine așa de rău și pe dumneavoastră, nu. Dumneavoastră sunteți ca rațele moarte. Vânătorul știe că ele nu mai fug de el. De aceea vă lasă în pace. Eu sunt ca o pasăre împușcată, care încearcă să scape. De aceea este diavolul așa pe urma mea și începe a lovi, ca să mă prindă. Așteptați numai până veți ridica odată aripile și-l veți lăsa să observe că vreți să scăpați, atunci se va ocupa de dumneavoastră la fel cum se ocupă de mine."

În timpul restului călătoriei spre casă, judecătorul a fost foarte tăcut. Comparația cu rațele moarte i-a dat de gândit. Un gând urma altul și el a ajuns la concluzia că slujitorul său putea să aibă dreptate. El a început să privească Biblia cu alți ochi și să citească zelos din ea. Astfel a devenit bietul negru un conducător la Hristos pentru stăpânul său erudit.

Titlul original: „Warum der Teufel manchen in Ruhe lässt"
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 157-160.